

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **Ing. T. M.**
bytem xxx, xxx
zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, odbor agend řídičů
sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2021, č. j. MD-18425/2021-160/5

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), změněno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 2. 6. 2021, č. j. MHMP 764859/2021/Vol, a to tak, že výroková část i odůvodnění ve znění: „*V tomto případě byla silničním rychloměrem naměřena rychlost 74 km/h, která byla*

Shodu s prvopisem potvrzuje: Zuzana Fialková.

snížena o – 3 Km/h, a to s ohledem na možnou odchylku měřicího zařízení...tj. že dosud nezjištění řidič spáchal přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2020 Sb., a to porušením ust. § 4 písm. c) téhož zákona.“ se mění a nově zní: „V tomto případě byla silničním rychloměrem naměřena rychlost 74 km/h, která byla snížena o – 3 Km/h, a to s ohledem na možnou odchylku měřicího zařízení...tj. že dosud nezjištění řidič spáchal přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2020 Sb., a to porušením ust. § 4 písm. c) téhož zákona.“ Ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno.

2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 10 odst. 3 č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále také „zákon o silničním provozu“). Za naplnění skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu byla žalobci podle ust. § 125f odst. 4 v souvislosti s ust. § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2 500 Kč. Současně mu byla uložena povinnost uhradit náhradu nákladů řízení v paušální částce ve výši 1 000 Kč.
3. Žalobce v žalobě namítal, že došlo k nepřipustné změně předmětu řízení, když žalovaný změnil právní kvalifikaci skutku, kterého se měl dopustit nezjištěný řidič z ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu na ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Poukázal na to, že právní kvalifikace, kterou použil žalovaný je přísnější a stanovuje vyšší sankční rozmezí. Konstatoval tedy, žalovaný nebyl oprávněn takto zásadní změnu výroku provést a i kdyby byl oprávněn ji provést, tak to nemohl učinit bez toho, aby vyrozuměl žalobce.
4. Žalobce měl také za to, že obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu, neboť měla povinnost informaci o zřízení automatického technického systému vhodně uveřejnit, způsob uveřejnění, které provedl správní orgán prvního stupně, nepovažoval za dostatečný. Dále také namítal, že místo měření nebylo vymezeno dostatečně určitě, v důsledku čehož není zřejmé, zda obecní policie měřila na místě určeném policií ve smyslu ust. § 79 zákona o silničním provozu. Měl také pochybnost o tom, že by nezjištěný řidič porušil dopravní značku B20a, stanovující rychlost jízdy na 50 km/h, neboť se jedná o obecné omezení rychlosti, kdy dle zákona je možné upravit nejvyšší dovolenou rychlost na území obce pouze odlišně od úpravy obecné. Poukázal na to, že správní orgán neprovedl žádný důkaz, že v místě byla umístěna dopravní značka B20a s hodnotou „50“. V závěru žaloby žalobce namítal, že je ve věci dána překážka věci rozhodnuté, protože o stejném skutku bylo vůči žalobci již rozhodnuto usnesením správního orgánu prvního stupně č. j. MHMP 380280/2021/Vol.
5. Poslední námitkou žalobce vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů svých i osobních údajů právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě reagoval na veškeré žalobní námitky a konkrétně k nim odkazoval na příslušnou judikaturu Nejvyššího správního soudu či soudu městského. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. Při jednání konaném před zdejší soudem dne 23. 5. 2023 žalovaný setrval na svých právních názorech a procesních stanoviscích, právní zástupce žalobce, ač řádně předvolán, se k nařízenému jednání bez omluvy nedostavil. Soud proto postupoval ve smyslu ust. § 49 odst. 3 s. ř. s. Zdejší soud z vlastní iniciativy provedl dokazování výtiskem informace o umístění automatického technického systému na území hlavního města Prahy, která je veřejně dostupná mimo jiné na stránkách Městské

police hl. m. Prahy xxx mapami s GPS souřadnicemi místa měření a mapami se zákresem místa xxx mezi km 16,942 a 17,748 km.

9. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: výstup z rychloměru ze dne xxx, ověřovací list rychloměru č. xxx, výtisk článku xxx xxx xxx rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. MHMP 764859/2021/Vol ze dne 2. 6. 2021, odvolání žalobce ze dne 24. 6. 2021, žalobou napadené rozhodnutí č. j. MD-18425/2021-160/5 ze dne 26. 7. 2021.
10. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce jako provozovatel vozidla v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby dne xxx v ulici xxx xxx v Praze 6 při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. V daném případě byla s vozidlem registrační značky xxx při řízení překročena nejvyšší dovolená rychlost. Dosud nezjištěný řidič dne xxx v ulici xxx xxx v Praze 6 – (v úseku označeném svislou dopravní značkou „č. B 20a Nejvyšší dovolená rychlost“ – v daném případě byla nejvyšší dovolená rychlost v kilometrech za hodinu na značce vyjádřena číslem 50), se neřídil tímto dopravním značením, když jel s mot. vozidlem tov. zn. Škoda, registrační značky xxx rychlostí 71 km/h, čímž překročil nejvýše zde dovolenou rychlost o 21 km/h. V tomto případě byla silničním rychloměrem naměřena rychlost 74 km/h, která byla snížena o -3 km/h.
11. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně č. j. MHMP 764859/2021/Vol ze dne 2. 6. 2021 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., porušením ust. § 10 odst. 3 uvedeného zákona, za což mu, ve smyslu ust. § 125f odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., za použití ust. § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona, byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč, a dále povinnost uhradit Magistrátu hl. m. Prahy náhradu nákladů řízení stanovenou v paušální částce 1 000 Kč. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce dne 24. 6. 2021 odvolání. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí částečně změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ve zbylé části bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.
12. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
13. Podle ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu *provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
14. Podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu *provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
15. Podle ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu *Za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jebož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.*
16. Podle ust. § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu *za přestupek se uloží pokuta od 2 500 do 5 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 3, 5, 6, 8 a 9, písm. g) a i) a podle odstavce 4,*
17. Žalobce předně namítal, že žalovaný změnou výroku a odůvodnění správního orgánu prvního stupně nepřipustně změnil předmět řízení. S uvedenou námitkou se zdejší soud nemohl ztotožnit, protože žalobce se dle správního orgánu prvního stupně dopustil přestupku podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu porušením ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, za což mu, ve smyslu ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, za použití ust. § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč. Žalovaný měl za to, že žalobce se dopustil spáchání stejného přestupku a porušení stejných ustanovení zákona o silničním provozu jako správní orgán prvního stupně. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný pouze korigoval nepřesnost uvedenou v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a to, že dosud nezjištěný pachatel, který se dopustil přestupku s vozidlem žalobce spáchal přestupek podle ust. § 125c odst.

1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu namísto přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, který mylně uvedl správní orgán prvního stupně. Dle zdejšího soudu je takovýto postup namíste, kdy v rámci jednoty správního řízení napravil žalovaný drobné pochybení správního orgánu prvního stupně, které však nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí. Ze správního spisu i obsahu obou rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že dosud nezjištěný pachatel svým jednáním porušil ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu a správní orgán tedy nepřesně uvedl ustanovení zákona o silničním provozu, ze kterého se odvozuje výše sankce. Na str. 7 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je jasně uvedeno, že byla uložena pokuta v nejnižší možné míře, jelikož správní orgán vyhodnotil jako polehčující okolnost, že nedošlo ke ztrátám na majetku a zdraví a výši překročení rychlosti, která byla při spodní hranici u daného typu přestupku. S ohledem na to, že rozpětí sankce u přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu je od 2500 do 5000 Kč, tak je zcela zřejmé, že správní orgán prvního stupně v průběhu celého řízení posuzoval přestupek dle bodu 3 výše uvedeného ustanovení a pouze v písemném vyhotovení mylně uváděl bod 4. Daným postupem žalovaného nedošlo ani k porušení zásady *reformatio in peius*, jelikož žalovaný nezasahoval do výše uložené pokuty, protože shledal, že ta byla zjevně uložena dle správního ustanovení zákona o silničním provozu (přestože fakticky bylo uvedeno jiné) s přihlédnutím ke všem polehčujícím a přitěžujícím okolnostem.

18. Žalobce dále namítal, že obecní policie v rozporu s ust. § 24b zákona o obecní policii nezveřejnila informaci o zřízení těchto systémů, resp. považoval prokazování před správním orgánem v tomto směru za nedostatečné. Správní orgán prvního stupně na jednání, provedl dokazování článkem xxx xxx xxx. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019-39 zveřejnění v novinách dostupných na internetu je třeba též pokládat za vhodnou formu, neboť tímto způsobem se o instalování měřicích zařízení mohla dozvědět široká veřejnost.
19. Pokud správní orgány činí skutková zjištění z obsahu webových stránek, měl by být jejich obsah zachycený, například v listinné podobě, být provedený k důkazu a být součástí správního spisu.
20. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že co se týká informační povinnosti o umístění automatického technického systému na území hlavního města Prahy, tato je splněna tím, že se jedná o informaci veřejně dostupnou mimo jiné na stránkách Městské policie hl. m. Prahy xxx. Takto zveřejněnou informaci považuje správní orgán za vhodnou formu zveřejnění, protože tímto způsobem se o instalování měřicích zařízení mohla dozvědět široká veřejnost.
21. Tyto webové stránky správní orgán nevytiskl a neprovedl k důkazu. V projednávané věci však tato vada nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť zveřejnění vhodným způsobem bylo prokázáno jiným způsobem a v průběhu celého správního řízení nebylo žalobcem nijak zpochybňováno. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2021, č. j. 3 As 367/2019-39, podle kterého při posuzování řízení před správními orgány a s tím související kvality odůvodnění jejich rozhodnutí je třeba přihlídnout mimo jiné k procesní aktivitě samotného účastníka správního řízení, neboť i od ní se v každém individuálním případě odvíjí požadavky na dokazování, stejně jako obsah a podoba odůvodnění daných rozhodnutí.
22. Soud také při jednání doplnil dokazování webovými stránkami xxx, ve znění ke dni 1. 8. 2019. Také z těchto stránek je zřejmé, že informační povinnost o umístění automatického technického systému byla splněna (pod bodem 112) a že skutkové závěry správních orgánů jsou v tomto aspektu správné.
23. Další žalobní námitkou bylo rozporováno, že nebylo vymezeno dostatečně určité místo spáchání přestupku. Skutek je ve výroku vymezen takto: „dne xxx v ulici xxx xxx v Praze 6“. Podle judikatury je nezbytné postavit v rozhodnutí najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postizen, což lze zaručit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě (srov. usnesení

rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS). Podstatný je však i závěr Nejvyššího správního soudu obsažený v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, dle kterého „nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřicího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku.“ Zároveň v rozsudku ze dne 7. 6. 2016, č. j. 10 As 44/2016-35, Nejvyšší správní soud uvedl: „Zda je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtrženě od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány. Vždy je třeba přihlídnout k velikosti obce, složitosti dopravní situace a také k úvaze, zda je přesné určení místa přestupku rozhodné pro posouzení toho, zda ke spáchání přestupku došlo.“ Při posuzování způsobu, jakým bylo vymezeno místo spáchání přestupku, je podstatné rovněž to, zda je přesné určení místa rozhodné pro posouzení toho, zda došlo ke spáchání přestupku či nikoliv (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015-52).

24. Soud má vymezení místa přestupku za dostatečně určité. Ze spisu jsou zřejmé i GPS souřadnice umístění detektoru na výjezdu z xxx, který překročení rychlosti změřil, v záznamu je fotografie vozidla, je tam dále uvedeno, že jde o xxx, xxx, výjezd, pruh 1. Skutek je ve výroku popsán dostatečně určitě, aby byl nezaměnitelný s jiným skutkem. Vymezení místa přestupku je také zcela v souladu s ověřovacím listem použitého rychloměru (č.l. 13 správního spisu), ve kterém je místo měření vymezeno obdobně.
25. K námitce žalobce ohledně neprokázané délky měřeného úseku přestupku zdejší soud uvádí, že vzhledem k ověření použitého silničního rychloměru prokázaného ověřovacím listem č. xxx ze dne xxx nemá žádné pochybnosti o tom, že by délka 797,5 m uvedená na příslušné fotodokumentaci založené ve správním spise na č.l. 16 neodpovídala skutečnosti. Z ověřovacího listu také vyplývá, že rychloměr byl ověřován na místě jeho umístění (a nikoli kupř. v laboratoři). Soud je za této situace toho názoru, že při nesprávně uvedené délce měřeného úseku zadané do rychloměru by rychloměr nemohl být úspěšně ověřen. Je nutné také poznamenat, že obecní policie má povoleno měření v určitém úseku komunikace, avšak nemusí nutně měřit v celé délce tohoto vymezeného úseku, ale v úseku kratším.
26. Podle § 79a zákona o silničním provozu *za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává vyhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.*
27. Žalobce namítal, že policie nedovolila obecní policii měřit rychlost kdekoli v xxx, avšak pouze v xxx, xxx, mezi 16,942 km a 17,748 km. Žalobce tuto skutečnost ve správním řízení nenamítal a žalovaný na ni tak nemohl reagovat. Soudu je však z jeho činnosti známo, konkrétně z rozsudku zdejšího soudu č. j. 19 A 41/2021- 57 ze dne 12. 1. 2023, že místo měření rychlosti se nachází uvnitř úseku vymezeného policií (soudní oddělení 19 Městského soudu v Praze provedlo rozsáhlé dokazování této skutečnosti), kdy v případě posuzovaném 13 soudním oddělením, se jedná o totožný rychloměr, což je zřejmé z ověřovacího listu rychloměru, neboť se v obou případech jednalo o rychloměr výrobní číslo: xxx (což je soudu známo ze spisového materiálu ve věci sp. zn. 19 A 41/2021). Není tedy důvodná námitka, že by rychlost vozidla byla měřena mimo úsek, kde byla městská policie oprávněna měřit rychlost.
28. Skutek je ve výroku popsán dostatečně určitě, aby byl nezaměnitelný s jiným skutkem. Soud pro úplnost ověřil GPS souřadnice uvedené na fotografii z rychloměru, toto místo se skutečně nachází v xxx, na konci místa, kde je městská policie oprávněna měřit (mapy s GPS souřadnicemi místa měření a mapy se zákresem místa xxx mezi km 16,942 a 17,748 km byly provedeny k důkazu při jednání).

29. Ohledně žalobcem uvedených pochybností ohledně umístění dopravní značky B20a stanovující rychlost na 50 km/h musí soud poukázat na výstup z rychloměru založený na čl. 16 správního spisu, dle kterého byla v době měření stanovena max. dovolená rychlost na 50 km/h. Z toho je též patrné, že prokazování úpravy nejvyšší dovolené rychlosti k danému místu bylo relevantní, neboť dle judikatury Nejvyššího správního soudu k prokázání nejvyšší povolené rychlosti primárně postačuje záznam z měřicího zařízení a ověřovací list k měřicímu zařízení (srov. rozsudky ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54 a ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 As 50/2015-38).
30. Žalobcem tvrzená překážka věci rozhodnuté rozhodně nebyla zdejším soudem shledána. Správní orgán prvního stupně totiž učinil kroky ke zjištění skutečného pachatele přestupku, a i přes svou řádnou procesní aktivitu osobu pachatele nezjistil. Správní orgán prvního stupně proto věc usnesením ze dne 23. 3. 2021, č. j. MHMP 380280/2021/Vol, důvodně zastavil. Nalézací správní orgán učinil nezbytné kroky ve smyslu § 125f odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb. a věc následně zastavil, neboť se mu nepodařilo zjistit pachatele přestupku. Podle citovaného ustanovení platí, že po tom, co správní orgán tyto nezbytné kroky učiní a věc odloží nebo řízení zastaví, projedná přestupek provozovatele vozidla (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 20017, č. j. 8 As 146/2016 - 29, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 14. 6. 2019, č. j. 2 As 158/2018 - 40). V posuzovaném případě se tedy nejedná o překážku věci rozhodnuté či věci zahájené, neboť takovýto postup správních orgánů přímo předpokládá zákon č. 361/2000 Sb. v ust. § 125f odst. 5. Při přijetí argumentace žalobce by bylo nutno dospět k absurdnímu závěru o vyloučení zákonem výslovně upravené subsidiární odpovědnosti provozovatele vozidla. Nelze ani přisvědčit žalobci v tom, že skutek, pro který byl žalobce poškozen, je totožný se skutkem řidiče předmětného vozidla, jehož se nepodařilo nalézacímu správnímu orgánu zjistit.
31. Poslední námitkou žalobce vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů svých i osobních údajů právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. K nesouhlasu žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním jejich osobních údajů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu Městský soud v Praze předně uvádí, že tato otázka nesouvisí s předmětem řízení a zdejšímu soudu nepřisluší se k ní vyjadřovat. Na okraj však Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017-38, ve kterém se uvádí: „*V souladu s rozsudkem NSS ze dne 28. 11. 2018, č. j. 8 As 64/2018-44, dále k požadavku na anonymizaci rozhodnutí ve věci NSS odkazuje na usnesení NSS ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145. Zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 129 a násl. Směrnice č. 3/2017, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 7. 2017. Podle § 130 odst. 2 při anonymizaci nabradí kancelář v záhlaví rozhodnutí u fyzických osob jména a příjmení iniciálami; ostatní údaje týkající se těchto osob zcela smaže. V odůvodnění nabradí veškeré anonymizaci podléhající údaje u fyzických osob iniciálami, případně jinými vhodnými zkratkami, které znemožní jejich ztotožnění. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle NSS v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Jak již NSS judikoval (srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012-29), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem není sídlo advokáta, které je již ze své povahy údajem veřejným.*“
32. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný sice byl ve věci úspěšný, žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec nákladů vynaložených z běžné úřední činnosti mu však nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. května 2023

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: Zuzana Fialková.